

Her Şey Ağır Ve Karamsar

– mesakin · 08 Temmuz 2025



Bir gölgedeydim,
Ardında duramayan rüzgâr gibi.
Kendi eksenimde döndüm
Ne yapılabilirdi

Bir engel vardı
İki su gibi: biri acı, biri tatlı.
Kavuşamazlardı asla,
Çünkü Allah koymuştu sınırı.
Yanmak vardı işin içinde

çiçek gibi açarken
Ama her suskunluğu da
Yaprak yaprak döküldü.

Tarih yine tuttu aynayı
Aynı satırlar, bir
Aynı yıkım...

Az daha,
dengeler sarsılabilirdi
Az daha dökülecek ti kelimeler
Çarpıksa eğer duygular.

Zorlanmamak mümkün mü
olacaktı elbet
Derin bir yerden geliyordu hep ses.

Her şey ağır ve karamsar
Bir boşluk var,
Nereye gidilirse gidilsin
peşinden geliyor

Hataları yok değil
Ama yine neye sığdırabilirdin ki

Dünya bile başka görünürken
Durmadan devri daim gibi
Bitmiyor
Biliyorum.

Ama olmadı.
Olmayacak şeye 'amin' denilmez.
Olmuyor.
Olamaz.
Olmayacak.

Unutmak mı?
Yol varmı? bilinmez
Ama çoktan yürümüştün o yoldan.
hâlâ takılı kalmış
Kendimi yiyip bitirmekle meşgul.
O kadar derin pençe atmış ki aslan
ceylanın yaraları Ondan derindir.

mesakin-08/07/2025